

tage først. Et stærkt Hjemmemarked kan derfor godt bevirke, at Klassificeringen betyder en Prisstigning af baade 10 og 20 og indtil 30 Øre pr. Halvkilo levende Kreaturer, med andre Ord, en Prisstigning, som ligger mellem 100 og 200, helt op til 250 Kr. pr. Dyr, uden at man har nogen anden Prishøjde for selve Klassen. Jeg nævner dette, fordi jeg gerne vil understrege, hvilken Betydning det har, at man paa dette Omraade har en passende og rimelig Konkurrence, rimelig baade med Hensyn til Udlandet og med Hensyn til Hjemmemarkedets Forsyning.

Et andet Forhold vil jeg ogsaa omtale i denne Forbindelse, nemlig dette, at man her prøver paa at lovfæste for den Tid, Loven skal gælde, en Bestemmelse om, at Eksportafgiften, der nu er 7 Øre, forhøjes til 14 Øre pr. kg levende Kreaturer. Det er ikke ganske rigtigt, naar man betragter dette alene, som en Særbeskatning af det danske Landbrug, thi vi maa være opmærksomme paa, hvad der paa et andet Omraade sker ved dette Lovforslag, nemlig dette, at Indenrigsministeren ved Lov bebyrdes til at anvende opimod 700'000 Kr. pr. Uge til at forbedre den danske Befolknings Købeevne, dens Eyne til at forsyne sig med en bestemt Vare, som kun Landbruget behersker. Nu vil dog vistnok enhver indrømme mig, at den, som besidder den vedkommende Vare, som tilmed er til Stede i stærkt begrænset Omfang, har en meget stor økonomisk Interesse i, at Staten gennem et stort ugentligt Tilskud, et Tilskud, der for et Aar beløber sig til Millioner, gør det muligt, at Køberne er Stand til at betale den vedkommende Vare med en Pris, der er meget høj. Det er nemlig netop det, der sker. Svingningerne i Kødforbruget herhjemme har vist, hvor overordentlig stor Betydning det har, naar Befolkningens Købeevne i Forhold til Prisen paa Varen er tilstrækkelig, medmindre den haarde Nød tvinger til at købe den vedkommende Vare. Det var under de frie Eksportforhold og dyre Kødpriser og under den rimelige Forsyning med Flæsk, at vi i 1916 var nede paa et Forbrug af 860 Dyr pr. Uge, medens man under de lave Priser, men under tilsvarende rigelig Forsyning med Flæsk i 1917 gik op til at anvende 11—12'000 Dyr pr. Uge til Hjemmeforsyning. Det viser, at Købeevnen er bestemt af Varens Pris. Det, som sker i Øjeblikket, er, at man kommer til det Punkt kun at anvende 4—5'000 Stk. Kreaturer om Ugen til Hjemmeforsyningen, til Trods for at Flæskerationeringen og

Befolkningen Forsyning derigennem med Fædtstof glipper. Det siger sig selv, at i det Øjeblik man forbedrer Købeevnen hos det almindelige Publikum ved at give 6—700'000 Kr. ud pr. Uge til Opkøb af Kød, vil det gavne Landbruget overordentlig stærkt, og jeg vil hævde, at det vilde være ubluferdigt af danske Landbrugere at forlange en Lov som denne gennemført paa den Maade, at Statens Midler skal anvendes til at købe vore Varer, uden at vi vil gaa med til, at den derved foraarsagede Prisstigning begrænses, saaledes at de offentlige Midler, der anvendes, kommer dem til gode, som man tilsigter at gavne. Derfor synes jeg ikke, man kan opstille Forholdet paa den Maade, at man blot siger, at denne Afgift er en Særbeskatning for det danske Landbrug. Man maa lige saa fuldt nævne, at det altid er gunstigt for det danske Landbrug som Erhverv at have et saa stærkt Hjemmemarked, at det er i Stand til at virke prisstimulerende ogsaa overfor Eksporten og andre Forhold, som gør sig gældende som prisbestemmende for de Varer, vi fører frem paa Markedet.

Yderligere vil jeg sige med Hensyn til de 14 Øres Afgift, at den ikke kan bringe nogen Usikkerhed overfor Landbruget og derved foranledige, at man taber Taalmodigheden og rydder op i Besætningerne saa stærkt, at vi kommer baade i Kød- og Mælkenød og Smørnød, o. s. v. Nej, hvis Prisen til Eksport falder, falder jo Afgiften i samme Forhold, og det er kun en Stigning i Forhold til det bestaaende, der kan foranledige en større Afgift. Med andre Ord: der skabes en Stabilisering af Forholdene og en Stimulering af Hjemmemarkedets Købeevne, saalænge Loven varer.

Dernæst vil jeg gøre et Par Bemærkninger om Overprisens Størrelse. Der har indenfor det Udvalg, som har beskæftiget sig med denne Sag under det forberedende Arbejde, været delte Meninger om, hvor langt man kunde gaa op med Tilladelsen til at give en Overpris for Hjemmeforsyningen. Jeg er blandt dem, som har ment, at det vilde være klogest og rigtigst af Hensyn til de Forhold, jeg har nævnt, kun at tillade en Prisstigning paa 10 Øre over Eksportprisen, i Forhold til Dýrenes Kvalitet og dermed bestemte Pris. Jeg tror, at det vilde være uklogt og urigtigt at tillade en Overpris af 20 Øre pr. Halvkilo, 40 Øre pr. Kilo levende Vægt. Hvis man gaar ud fra, at denne Lov vedtages i den foreliggende Skikkelse — hvad jeg haaber —, saa at Eksportafgiften sættes op til 14 Øre, vil det med andre Ord betyde